

Daniel Fernández

Rajoy, president

Aquí el tenim. Ha guanyat la cursa al seu estil, sense córrer, gairebé caminant, amb aquest aire de professor despistat que va fer oposicions a una càtedra de províncies i ara li ha tocat, coses de l'escalafó i els col·legues, també perquè cansen menys els despaxos que les classes, ser rector. Dit sigui com a metàfora per no recórrer al tòpic del registrador que encara és però que en realitat fa molts anys va deixar de ser. Perquè se'ns oblidava que fa dècades que Mariano Rajoy Brey exercia de polític i de càrrec públic, en un peculiar *cursus honorum* que, probablement, el defineix i explica més que cap dels seus tan celebrats aforismes, ficades de pota incloses. Personalment crec que tornarà a ser president del Govern central. I que tindrem govern al final de l'estiu, quan la calor africana de Madrid a l'agost hagi baixat una mica. I no concebo, però és tan sols la meua opinió, que el Partit Socialista no hagi, d'alguna manera, de facilitar la investidura. Com tampoc no crec que Rajoy es faci a un costat elegantment per fer possible un govern i pel bé del regne, aquesta Espanya que ara mateix veig entre dues aigües. Hi ha un país que desapareix i un altre que no acaba de néixer. Com en els versos inicials d'aquell epigrama de Jaime Gil de Biedma, *De vita beata*: "En un viejo país ineficiente, / algo así como España entre dos guerras / civiles, (...)". Les Corts es constituïran el 19 de juliol vinent, l'endemà del 80è aniversari de l'aixecament militar que va donar origen a la nostra última guerra civil. Gairebé s'ha extingit ja del tot el rastre i la veu dels pocs combatents que encara sobreviuen d'aquella guerra, *lleva del biberó* inclosa. I tot i això, la guerra i la dictadura encara pesen davant aquesta nova transició (permetin-me que m'aboni al tòpic) que no acaba de dibuixar-se.

Una altra vegada cal parlar de ruptura o reforma, com llavors, com quan el règim franquista es va voler perpetuar mentre es maquillava i arreglava per al futur després de la mort del dictador. Ara semblen velles històries, però a molts encara ens sonen i sabem de què es parla quan s'invoca Carlos Arias Navarro i l'esperit del 12 de fe-

D. FERNÁNDEZ, editor

Sánchez té l'obligació moral d'intentar consolidar un programa de reforma juntament amb els populars

brer (del 1974, amb el general encara viu), el que va crear aquella tímida llei d'Associacions Polítiques. La Platajunta, és a dir, l'oposició democràtica, estava llavors a favor de la ruptura, per crear un ordre nou (sí, aquella terminologia que tant servia per a extremismes d'esquerra com de dreta) i va rebre amb extraordinari recel la figura d'Adolfo Suárez, que quan va ser escollit pel rei Joan Carles ("el breu", anomenaven tots el monarca, tant a l'esquerra com a la dreta, per significar la seva caigu-

da imminent) ja havia estat ni més ni menys que ministre-secretari general del Movimiento. Quina reforma es podia esperar d'ell i de les Corts franquistes? La Platajunta no va donar credibilitat ni a Suárez ni a la llei per a la Reforma Política del novembre del 1976. I, de fet, propugnava l'abstenció activa davant el referèndum del 15 de desembre, el qual, precisament, va ratificar la reforma. A partir d'aleshores, ja se sap: legalització del PCE, pactes de la Moncloa, aprovació de la Constitució i tots aquests anys de democràcia que ara, en ocasions, en moments de desassossec, alguns veiem en perill.

S'imposa avui una altra vegada la reforma, el pacte, asseure's a parlar i arribar a acords. Sigui Rajoy president i pacti's el futur raonable d'Espanya, un futur que puguem compartir molts, com més millor. Després del resultat del referèndum britànic, que sens dubte va ajudar a aixecar el candidat Rajoy, i després d'aquestes últimes eleccions, el panorama és molt diferent. Pablo Iglesias ha caigut del cavall en el seu particular camí de Damasc. I el govern encapçalat per Sánchez que va poder arribar a ser és ara una quimera, un follet. Pedro Sánchez té l'obligació moral, o almenys així ho crec, d'intentar consolidar un programa de reforma juntament amb els populars. Tant de bo també amb Ciutadans. I tant de bo que altres més se sumessin a la discussió civilitzada i deixessin de parlar de regeneració democràtica per a efectivament emprendre-la. Les dificultats i els problemes que s'endevinen en l'horitzó immediat, més aquells que ja ens apressen, justifiquen i exigeixen altura de mires i capacitat de diàleg, que també significa negociació i acord i alguna renúncia, com no. Atur, corrupció, reforma de la justícia, de l'educació (sense ella no hi ha futur), de la llei electoral, del sistema de finançament, del sistema fiscal tot, de la successió a la Corona, i tants altres temes demanen un temps i unes maneres noves. Pot arribar a passar que, si tot aquest paquet de millores, des de la llei fonamental fins a moltes d'altres, es negocia i s'acorda, Rajoy acabi sent el president més reformista de la democràcia. D'immobilista a renovador. O potser és que simplement avançava lent, o ni això, potser no es movia amb aquest balanceig una mica grotesc de la marxa atlètica. Aguantant més i anant més lluny que qualsevol esprinter.●

Lucia Ramis

Un pacte amb la realitat

Quan escrius sobre el passat, evokes els fantasmes. I no es tracta només de remoure la memòria sota la qual creies que l'havies enterrat. Va més enllà de la metàfora. Penses en una persona a qui fa segles que no veus i, de sobte, apareix. Exclames: quina casualitat! "Deu ser que tenim un sisè sentit encara poc desenvolupat, percebem que aquella persona és a prop sense adonar-nos-en, o a l'inrevés, de pensar-hi tant, la invoquem", comenta algú, "res a veure amb la màgia; l'únic que passa és que encara fem servir una part molt petita del nostre cervell". Pot ser.

Fa mesos que escric sobre el passat, tal vegada per nostàlgia (l'enveja de nosaltres mateixos) o qui sap si per malenconia (la incapacitat per gaudir del present). He desenterrat velles ciutats que són aquesta mateixa ciutat i vells amors que ja no ho són. L'altre dia vaig rebre la trucada d'un d'ells, d'un d'aquells amors de qui n'estic revivint la història per escrit precisament aquestes setmanes.

Sortirem junts durant quatre anys, d'això ja en fa més de setze. Després ens perdérem la pista. Són les nou i vint del matí i, en veure el seu nom a la

En la ficció del passat, el fet que el meu al·lot em telefoni té sentit; en la realitat del present, no

pantalla del telèfon, el meu cor fa un bot. Escriure té alguna cosa d'obsessiva, de malaltissa. Un s'instal·la en aquell món i allà s'hi queda, encara que apagui l'ordinador i surti de casa i faci veure que fa el mateix de sempre. Viu en una doble dimensió, la real i aquella que va recreant dins el seu cap i de la qual no pot fugir. Es confon. Escriure és com estar enamorat. Hi dones voltes i més voltes a frases, instants, gestos. Tens por d'interpretar-ho tot malament. Tens por de perdre el control i embogir. Anirà bé? Serà un desastre? El temps va a deshora. Et despistes. És horrible i meravellós, i inquietant. La vulnerabilitat absoluta.

En la ficció del passat, el fet que el meu al·lot em telefoni té sentit. En la realitat del present, no. Fa molt que no parlem. Ni estic entre els seus contactes freqüents, ni el meu nom comença per A; queda descartat que hagi pitjat el meu número per error. La lògica fa que pensi el pitjor. Despenjo tremolant. Silenci a l'altra banda. Torno la trucada. No contesta ningú. Dec haver perdut el cap? Li envio un missatge. Al cap d'una hora, lleixo la seva resposta. Comprovo feliç que segueix sent un malparlat incorregible: està fins als ous d'un puto màster que el duu de cul. Diu que qui m'ha trucat ha estat el seu fill de cinc anys, que li ha agafat el mòbil. Ens posam al dia per WhatsApp gràcies a un innocent joc infantil. Si és que la memòria no és també un joc infantil; gens innocent.

Quan et passa una cosa així, has d'explicar-la. És un pacte amb la realitat. Agraïda pel protagonisme rebut, et donarà noves històries perquè també les expliquis. Que tinguin interès o no, és una altra qüestió. En això consisteix escriure. Ni més ni manco. I sí. Té a veure amb la màgia.●

Helena Ris

Gràcies, senyor De Alfonso

Nosaltres ja ho dèiem. Des del sector hem intentat convèncer a tothom (polítics, mitjans de comunicació i d'altres) que el nostre model sanitari, fruit d'una tradició pròpia, del treball conjunt i del consens és una estructura d'Estat. En els darrers anys, s'ha passat d'un pressupost de 10.000 a un de 8.500 milions d'euros, i, malgrat les restriccions, el sector ha aconseguit mantenir la qualitat d'uns serveis que funcionen raonablement bé, amb 1.120 euros per càpita (la tercera comunitat autònoma pel final).

Aquest model és conseqüència de la tradició d'una societat civil activa i compromesa amb el bé comú, amb una visió dels serveis públics que inclou el retiment de

comptes i l'avaluació contínua i, per tant, amb una exigència d'aconseguir els millors resultats dels serveis i de gestió eficient sense defugir controls.

Nosaltres ja dèiem que les continuades acusacions de corrupció eren desproporcionades i reiteratives. I, encara que reprovables si són demostrades, no afecten o no són a causa de les característiques del model.

Resulta que qui conspira per mantenir la unitat espanyola sí que considera el model sanitari català com una estructura d'Estat. "Les hemos destrozado el sistema sanitario", deia el senyor De Alfonso, cap de l'Oficina Antifrau, al ministre de l'Interior en funcions i cap de llista del Partit Popular per Barcelona. Però a qui i com han destrossat el sistema sanitari? Als 100.000 treballadors que, compromesos amb el sis-

tema, han vist disminuir el poder adquisitiu o als 7,5 milions de ciutadans que, pacients, han vist allargar-se la llista d'espera? Deplorable.

Tanmateix, els conspiradors no se n'han sortit, encara que el senyor De Alfonso ha comptat amb inestimables suports, ben intencionats, o no, confluents amb les seves intencions. Podrem fer un debat serè i buit de demagogia sobre el model a fi de millorar-lo? Perquè ho sigui caldrà més objectivació de resultats i més responsabilitat, en general.

Necessitem fer més eficient i de futur el nostre model sanitari encarant alguns reptes com l'envelliment, les millores diagnòstiques i terapèutiques, les necessitats derivades dels efectes de l'atur i la pobresa... Tot fora del pim-pam-pum polític capaç de destrossar el que tenim.●

H. RIS, directora general de la Unió Catalana d'Hospitals